



Προσεύχεται

(Φωτογραφία Κ. Κόνσολα)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟΝ *)



εὐαίρωνται, ὑπὸ τοὺς
εἴρωνας τῆς ἐθνικῆς σω-
φροσύνης καγχασμούς, καὶ
τὴν τῶν νουνεχῶν χλεύην
οἱ φόβοι ὅτι κινδυνεύει ἡ
ἐλλ. γλῶσσα.

Ὁ Αἰσχύλος δὲν λησμο-
νεῖται πρὸ τῶν ἀκόμψων
καὶ πενιχρῶν προσφωνή-
σεων· λαμβάνει μόνον ζῶν τὸ φωτεινόν του
ιδανικόν ὅταν ἀπὸ τὰ ἥρεμα τῶν Ἡλυσίων βά-
θῃ τὸν ἀντίλαλον ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του γνή-
σιον ἐν τῷ Διονυσιακῷ ναῷ, ἐνθα τῶν ἐκγόνων

ἡ ἔνθεος εὐγνωμοσύνη παρὰ τοὺς τιμίους τῆς
τέχνης βωμούς τὸν χαιρετισμὸν ἀπευθύνει πρὸς
τὸν ἀνατέλλοντα Φοῖβον, οὐ αἱ πρῶται ἀκτῖνες
τὴν αἴγλην χρυσίζουσαι τοῦ Παρθενῶνος διευ-
θύνονται πρὸς τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας, οὗς ἐγ-
γύθεν ἐγνώρισε ταῦ ποιητοῦ ἡ φαντασία, διευ-
θυνόμενῃ πρὸς τὸ Ἄπειρον τῆς ιδέας.

Τότε δέ, ὅτε ἡ ἐλληνικὴ φωνὴ ἦν εὐλαδῶς ᾗ
τήρησαν οἱ αἰῶνες ὡς κειμήλιον τῶν ἐκλεκτῶν
κοινωνιῶν φθέγγεται ὡς ἀθανάτου μουσουργή-
ματος περιπαθῆς καὶ ἁρμονικὴ μελωδία, τὸ φά-
σμα τοῦ ἐμψυχουμένου οὐρανοδρόμου θά πλα-
νᾷται ἐν τῇ πανηγυριζούσῃ σκηνῇ ἐνθα ἡ θεο-
σπεσία του γλῶσσα καὶ τὸν Ἄδην δύναται νὰ
ἐξυπνήσῃ ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν του,
ὅπως συνεορτάσωσιν ἐν τῇ λευκῇ τῆς ποιήσεως
τελετῇ, ἐν ἣ ἀποθεοῦται ἡ θριαμβεύουσα ἰδα-
νικότης.

*) Ὁ ἐπίλογος ἐκ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Χ. Α.
Ἡλιοπούλου, ἐν τῇ περὶ γλώσσης φιλολογικῇ συνελέουσι.

Τὸ φάσμα ὅπερ ἵπταται εἰς τὰ ὕψη παρὰ τὸ οὐ-
ράνιον σέλας, καὶ συνταράσσει τὴν ὑπέργειον